

Nr 102

Av herr Lundqvist m. fl., *angående en uppräknig av ersättningsbeloppen enligt militärsättningsförordningen.*

Vid olika tillfällen framföres motioner som syftar till att giva skadade värnpliktiga en högre ersättning än vad som utbetalas enligt gällande militärsättningsförordning. I vissa fall har riksdagen tillmötesgått motionärers förslag, trots att statsutskottet icke tillstyrkt bifall till framställningen. Det har också förekommit fall där utskottet funnit sig böra meddela Kungl. Maj:t i skrivelse vad utskottet anfört vid ärendets behandling.

Som lämpligt material för belysning av denna fråga vill vi hänvisa till de vid 1957 års riksdag behandlade motionerna II: 87, II: 379, II: 380 och statsutskottets i anledning av motionerna avgivna utlåtanden nr 148, 149 och 150 år 1957.

Vid utskottets utlåtande nr 148 anföres följande motivering för avslag å motion II: 87:

Vid behandling av ett antal med det förevarande ärendet likartade fall har utskottet i tidigare sammanhang haft anledning understryka, att man otvivelaktigt skulle kunna peka på en rad under militärtjänstgöring inträffade olycksfall, där verkningarna för den av skadan drabbade blivit förhållandevis svåra utan att fördenskull vederbörande kunnat påräkna någon ersättning utöver den, som utgår med tillämpning av militärsättningsförordningen. Ett avsteg från huvudregeln på detta område skulle självfallet vara ägnat att medföra vittgående konsekvenser. I det fåtal där riksdagen tidigare lämnat sitt medgivande till särskild gottgörelse vid sidan av den författningsenliga har alldeles speciella skäl varit för handen.

Så långt utskottet.

I utlåtande nr 149 finnes en annan motivering för avslag på en framställning enligt motion II: 379:

Såsom av den lämnade redogörelsen framgår, har försvarets civilförvaltning numera inte velat avvisa tanken på att — med hänsyn till de speciella omständigheterna kring det olycksfall, som drabbat Ljunggren under hans militärtjänstgöring — förlikningsvis hålla honom skadeslös genom att tillerkänna honom en lämpligt avvägd engångsersättning.

Men utskottet ansåg sig icke på grundval av föreliggande motion kunna framlägga något konkret förslag utan beslöt hemställa, att riksdagen måtte, i anledning av motionen II: 379, i skrivelse till Kungl. Maj:t giva till känna vad utskottet anfört.

Till dessa anförda utlåtanden bör det väl omnämnas, att det i allmänhet vid skador i liknande fall medför sådana konsekvenser, som gör att vederbörande värnpliktig icke har möjlighet att återgå till sin civila gärning i det

yrke eller i den näringsgren, för vilken han tidigare offrat år av sitt liv för utbildning och som syftat till att ge honom möjlighet att för framtiden försörja sig och sin familj.

De vittgående konsekvenser, som statsutskottet i ovan citerade utlåtande nr 148 påtalar, kommer ju i så fall att få bäras av den enskilde medborgaren. Kan detta vara riktigt?

I den moderna utbildningen syftar man väl närmast till att göra dessa övningar så realistiska och verklighetsbetonade som möjligt, vilket det i och för sig inte finns något att anmärka emot, såvida icke orimligt riskfyllda övningar företages, som kan medföra skador för värnpliktiga och övrig militärpersonal. Vi kan inte anse det vara ett rimligt krav på en medborgare att han, förutom uppehåll i sitt inkomstförvärv och försenade utbildningsmöjligheter för sitt civila arbete, dessutom ensam skall få bära bördan av ett olycksfall, som han utan eget förvållande drabbats av.

Det kan icke heller vara rimligt, att vissa tillfälliga beslut skall vara avgörande för den skadades framtida försörjning. Det måste skapas ett bättre förhållande för dem, som i fosterlandets tjänst skall utbildas för vårt gemensamma försvar, så att de bättre än vad som nu är fallet kan tillerkännas en skälig olycksfallsersättning.

Med ovanstående motivering får vi därför anhålla,

att riksdagen må besluta att hos Kungl. Maj:t hemställa om en utredning med syfte att åstadkomma en uppräknig av ersättningsbeloppen enligt förordningen den 2 juni 1950 (militärsättningsförordningen) nr 261, senast ändrad 1955, samt förordningen den 2 juni 1955 nr 262, också den senast ändrad 1955.

Stockholm den 22 januari 1958

Artur E. Lundqvist

Olof Andreasson

Gunnar Lundmark

Evert Svensson

Rune Johansson

Einar Andersson

Kungälv

i Norrköping

Hyssna

Nils Odhe

Ingemund Bengtsson

Valter Kristensson

i Varberg

i Göteborg